

Ordet; men, da det er en Sag, som ligger mig meget paa Hjerte, skal jeg dog sige et Par Ord. Det gjør mig ondt, naar man her skal høre udtale, at det kun er et Formspørgsmaal, der drøftes, som om det ikke var en Sag, der virkelig laa os paa Hjerte. Det er blevet hystret af et æret Medlem og nu besvaret og berigtiget af den ærede Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Madvig) og af den høitærede Minister, at man skulde rette sig efter Fleertallet, saa at, hvis Fleertallet var imod Sagen, skulde vi lade den falde. Men vi havde jo dog et Fleertal her for Forslaget under forrige Behandling, og hvis vi ogsaa idag blive i Fleertallet, er der jo altsaa et Fleertal for denne Sag. Der er jo stor Forskjel paa et Fleertal, der følger Trang til saadanne Forandringer, og paa et Fleertal, som finder, at saadanne Forandringer ere saa uskyldige, at man ikke bør nægte dem, der trænge dertil, om det end kun er Ja, der ville og kunne benytte sig deraf, den Tilladelse, hvorom der her er Spørgsmaal. Man har taget til Indtægt imod Forslaget, at Sognebaandsfriheden er bleven saa lidt benyttet, og man har sagt, at den Tilladelse, som her foreslaaes given, vil blive endnu mindre benyttet; men hvorfra komme da alle de mange Vansteligheder mod Forslaget, naar det vil blive saa lidt benyttet, som hystret af et æret Medlem fra Kjøbenhavn? Man har rigtig nok sagt, at Forslaget vilde medføre Uorden i Kirkebøgerne, og at de Folk, som ere vant til at omgaaes med disse Lister og deslige Sager, forstode dette bedre end vi; ja, det kan gjerne være, at de kjende disse Forhold bedre end vi Andre; men jeg synes dog, at den hele Tanke er saa simpel, og at det kun er en saa lille Udvidelse af Loven om Sognebaands Løsning, at den heller ikke i denne Retning vil kunne medføre Ulemper. Det er jo ikke til Andre end til ordinærede Præster, man vil give den omhandlede Tilladelse; men gjør det da en Mand bedre og sikrere og mere troværdig, at man giver ham et Embede, hvoraf han har en vis Indtægt, og hvoraf han kan sidde og leve, eller skulde han ikke være ligesaa troværdig, fordi han ikke har noget saadant Embede i Folket? Jeg seer ikke, hvad Forskjel dette kan gjøre; han kan jo bruge aldeles lignende Kirke-

bøger og gjøre de samme Indberetninger, som han har gjort hidtil. Naar man har talt om, at det kun var et enkelt Tilfælde, der habdes for Die, lad det saa ogsaa være saa, skjøndt det dog af den høitærede Minister er oplyst, at der kan tænkes flere Tilfælde, end der blev nævnt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Madvig); men selv om det kun var enkelte Individier, der nu for Diebliffet kunde faae Gavn af Lovudkastet, saa kan der dog ligesuldt være paatrængende Anledning til at sætte dette igjennem; og jeg spørger derhos, om det ikke er bedre at vedtage Loven nu end at forkaste den og saa muligt siden — saaledes som jeg nævnte Exempler paa under Sagens anden Behandling — nødes til at indrømme Ting, der gaae langt videre, og som vi nu ere enige om at modsætte os. Der er virkelig steet en Uretfærdighed af Regjeringen og en Synd mod Folket derved, at Birkebal er bleven afstediget, og det bør gjøres godt igjen. Man har afstediget ham, ikke paa Grund af hans Forhold i Embedet, eller fordi han som Præst havde gjort Noget, der var urigtigt; thi han er jo vistnok den Præst i Folketirken, til hvem Fleest have løst Sognebaand, og hvorfor? Fordi de have følt sig hjertelig hendragne til ham. Men at straffe Folket eller Menigheden, fordi han har sagt Noget, som man ikke har syntes om, er ikke rigtigt; man kunde jo have tiltalt ham for Lands Lov og Ret, men det har man ikke gjort. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at der er begaaet en Uretfærdighed, som jeg synes, vi saavidt muligt bør søge at gjøre saa lidt trykkende som muligt ved nu at vedtage Lovudkastets § 1. Jeg skal derfor tillade mig indtrængende at opfordre det ærede Thing til at holde fast ved den sidste Afstemning. Eller vil man, at det skal komme dertil, som man ogsaa har hørt hystre, at, naar Folk af en vis Retning søge geistligt Embede, blive de ikke bestfittede? Skulde det komme til, at gaae i den Retning, saa frygter jeg for, at der vil stee en stor Udtrædelse af Folketirken. Vi ønske ikke Udtrædelse af Folketirken eller nogen Vilkaarlighed; tværtimod ønske vi at blive ved Folketirken, og at Alting maatte gaae ordentlig til i den. Hvad det ærede Medlem for Bornholm (Sonne) sagde, og hvorpaa der alt er svaret af et andet